

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљев трг“ до Управе града Београда, а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. Цена је листу: седима, које улазе у састав општине а која је већ претплаћена, чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостиничарима и механичарима из унутрашњости годишње 16, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 8, полугодишње 5 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих командира полицијских односно пограничних одреда. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство: годишње 24, полугодишње 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи не враћају се.

БОРИСАВ П. АЛЕКСИЋ
НАЧЕЛНИК IV КЛ. НАЧЕЛСТВА ОКР. МОРАВСКОГ

Рођен је у Љештанској, ср. рачанског, округа ужичког, месеца јуна 1864 године. Правне науке свршио је на нашој Великој Школи 1892 године.

После свршеног школовања први пут био је постављен указом од 27 августа 1892 за ванредног писара II кл. начелства окр. ваљевског, а да врши дужност писара среза посавског, истог округа.

За тим је бивао унапређиван и постављан овим редом:

Указом од 13 јануара 1895 год. за писара III класе код истражног судије за варош Ваљево и срез подгорски.

Указом од 1 марта 1894 г. за писара II кл. истог судије.

Указом од 25 маја 1891 год. за писара I кл. ваљевског првостепеног суда.

Указом од 21 августа 1895 год. за секретара II кл. првостепеног ужичког суда.

Указом од 11 јануара 1897 год. за секретара I кл. алексиначког првост. суда.

Указом од 4 новембра 1897 год. за судију пиротског првостепеног суда.

Указом од 2 августа 1898 год. за начелника II кл. среза белопаланачког, окр. пиротског.

Указом од 16 јуна 1899 год. за начелника I кл. ср. лековачког, а

За начелника IV кл. округа моравског у коме се звању и сада налази, постављен је указом Његовог Величанства Краља од 5 августа ове 1900 год.

Г. Борисав је и душом и делом пуних осам година (од 1884 до 1892) радио на ширењу гимнастичарства у Србији. Колико је тиме допринео користи друштву у својој Отаџбини о томе немамо потребе да проговоримо ни једне речи, јер је то познато, нарочито у друштвима те врсте у нас која су својим радом достигла многе друге народе напреднијих држава.

И као старешина окружни и као човек, г. Алексић је добро признат у повереном му округу. Тако исто и у своме колегијуму цењен је и поштован као добар друг.

КАКО СЕ ВРШИ ПРЕМАТАЧИНА.

Кад би хтели да полицијским чиновницима скренемо пажњу, где се све могу тражити скривени предмети, који стоје ма у каквом односу према делу, морали бисмо начинити списак свих оних предмета, који се налазе под кровом или ведрим небом и који су довољно велики, да у себе приме какав corpus delicti.

Није довољно само, као што многи чине, прегледати сандуке и кутије, фијоке и постеље, пећи и димњаке, већ се мора прегледати све, све, јер нема ничега, у што се не би могли прикрити важнији предмети. Из праксе спремних истражника напоменућемо, да су се само на овим местима прикривали разни предмети: у птичјем кавезу, у чекињама у канабету, у оном простору између слике и дашчице, у шупљини кључа, у јаслама, у лонцу који врије на огњишту (златна монета) у старим ципелама, у књигама, у псећој кућици, у простору између доњег и горњег воденичког камена, у винским бачвама, у футроли од наочара, у кутији за лекове, у старим новинама, у дуварском часовнику; једном је чак један тражени зликовац био прикривен у гомили ђубрета, која је на једној страни, према штали имала малу рупицу, на коју је улазио ваздух.

И сама осумњичена личност је у опште увек предмет тачног прегледања; до душе иследник се из неких обзира, сневивања и других разлога уздржава, да осумњиченог подвргне прегледу. Свакако да је оправдано оно гледиште, да је сваки преглед, свака прематачина, нарушавање личне слободе грађанинове. Према томе увек нам се ваља брижљиво промислити пре но што приступимо таквој мери и њу ћемо предузимати у крајњем случају. Али кад се хоћемо већ на то да решимо, онда нам ваља поступати енергично и праметнути не само кућу, већ и самог човека. У већини случајева то неће бити узалудно, пошто је сваки човек склон, да опасне и сумњиве ствари носи уза се, пошто мисли да су ту у најбољој сигурности.

Много олакшанији је задатак, кад знамо шта ћемо тражити, јер тако искључујемо оно, где ствар не може бити скривена. На жалост ствари, које обично тражимо, већином су мале и лако их је сакрити: новац, драгоцености, картије, отров. Ствар се олакшава још и тиме, кад је окривљени присутан, пошто његове очи и израз лица, кад се добро посматрају, дају поуздан знак, да ли се ствар тражи на правом месту.

Ако тражимо какве веће предмете и ако не можемо да их нађемо на лако приступачним местима у кући, онда ћемо их морати потражити, да се тако изразимо, у супстанцији зграде, а пошто то већ не иде, да кућу разваљујемо, онда морамо се послужити вештачким путем.

Мислимо ли, да су ствари узидане, онда нам не треба поглед очију скретати на она места зида, која се лако могу видети, јер ту се не може ништа тако лако прикрити. Таква узидивања врше се већином иза огледала, слика, ормана или у подрумима и лако их је познати по свежини зида или боје.

Не нађемо ли на тај начин никакво сумњиво место, а ипак сумњамо да је ствар узидана, онда нам не остаје ништа

друго, но да по зидовима куцамо и уверимо се, да ли се где год не опажа потмуо тон, што би био доказ, да има шупљине; тај посао иде сразмерно брже но што се може очекивати.

Доста велика вештина потребна је и за проналазак ствари које се скривају под подом. Пошто се цео под не може разваљивати, онда треба гледати нема ли каквих знакова, да је било неке промене. Такви знаци могу се увек наћи.

Ако је под од дасака, онда ћемо тачно прегледати главе од ексера; на име кад се даске полажу, онда се ексери, с којима се даске утврђују за прагове, укуцају што је могућно дубље, тако да главе од ексера не само потпуно „утону“, већ уђу још много дубље од површине пода; на тај се начин отклања, да се потпетицом не закачење о под. А кад су главе од ексера дубоко укуцане, онда их је наравно тешко кљептама ухватити и извући, у толико теже, што главе зарђају кад се под чешће пере и тако влажи. Кад су ексери тако учвршћени у даскама, врло их је тешко извући докле се даска око ексера не оштети, а то оштећено место не да се више поправити. Видимо ли дакле да је нека даска око ексера оштећена, напукнута, можемо бити уверени, да је под том даском нешто прикривено. Ако нема тако што, не треба даску ни дирати.

Напротив код паркета ствар стоји са свим друкчије. Кад се хоће да се испод паркета нешто прикрије, мора се извадити табла, а она се пак не може извадити док се год не пресече тако звани „федер“, који таблу с таблом везује. Тако изваћене, па за тим намештене табле не могу се опазити оком, али могу пипањем, пошто се поједине табле не даду више утврдити. Кад с мало раскораченим ногама станемо на такав паркет и нагињемо тело с једне ноге на другу, увек ћемо приметити, да табла стоји на несигурној, колебаљивој подлози. За тим такву одвојену таблу паркета лако ће бити помаћи тамо или амо у колико то буду допуштали међупростори. Дакле одвојену, разваљену таблу увек је лако открити.

Мислимо ли да је у подруму нешто закопано (као што се то обично дешава), онда узмемо један суд с водом и одједном и у изобиљу проспемо воду на сумњиво место. *Онде, где вода брже увире и где у исто време избију ваздушни мехурићи, ту је пре кратког времена копано.* Тако исто ради се и са подом, који је начињен из цигаља, плоча и т. д. Између цигаља, плоча и т. д. сакупи се у току времена извесна количина прашине, песка и т. д., који се својом сопственом тежином, услед гажења и влаге претвори у масу, која је чврста и као кит. Проспемо ли дакле воду по таквом поду, она ће полако увирати кроз пукотине. Али ако су цигље или плоче ваћене, па за тим углављиване и засипане прашином или песком, вода за тренут ока увре у пукотине и одмах искрену мехурићи.

Слична истраживања врло је тешко вршити у пољу. Систематско трагање готово је увек немогућно услед тога што је простор за тражење велики. До повољног резултата може се доћи само случајем. Вештачка помоћ може се овде заменити само у једном случају, а то је кад нам је потребно да нађемо неки човечји леш, пошто се у том случају може употребити добар пас. Али за овакав посао није сваки пас, јер је врло мало паса, који су за то способни. Ако би иследнику у неком случају затребала таква помоћ, наравно да није довољно, да он само каже: „Па да набавим пса“. Таквог пса тешко је наћи. И овде се иследник мора у мирно време спремати за рат. Ово је потребније у толико пре, што се на лицу места не може ни наћи способно псето. Тако је у једном срезу један обућар имао обичног домаћег пса, који на себи није имао ничега онога што имају ловачки пси, али је могао, због своје прождрљивости, да најуши сваку стрвину у целој срезу. Због тога су га ловци у тој околини употребљавали да би пронашли неку убијену дивљач, коју ловачки пси нису могли наћи. Обућарев пас налазио је све, што је било животињско и мртво и застао би како код убијене срне тако и код цркнуте мачке. Једном кад је требало да се пронађе једна нестала жена, обућарев пас је нашао њен леш.

На завршетку ћемо изнети један врло поучан доживљај приликом преметачине једне куће. Један крадљивац који је крадимице и ловио, у једној прилици пуцао је на једног ловца и овај га је познао, после чега је власт предузела преметачину куће осумњиченог не би ли се наша пушка. Премета-

чина је вршена да није могло бити тачније. Цела је кућа преврнута, али од пушке нигде ни трага. Но како је за време преметачине ударила киша, иследник са присутнима стојали су у ходнику и чекали да киша престане. Али како су врата била широм отворена, те је ветар почео да убацује кишу у ходник, морадосе врата затворити. И на велико изненађење и иследника и присутних, пушка је нађена на месту где се нико није надао да би могла бити скривена. — Висила је иза врата.

МЕЂУНАРОДНЕ ДРУЖИНЕ ВАРАЛИЦА

У организацији интернационалних лоповских дружина, првенствено место заузимају дружине варалица. Њих има више врста, али свима је један циљ: да лаковеран свет преваре, за веће или мање суме новаца. Овде ћемо нашим читаоцима донети неколико познатијих варалачких махинација.

Већ од неколико година излазе у разним европским листовима огласи, којима се интелегентнији лица за новац нуде разне докторске дипломе. Благодарећи таштини многих да пред своје име метну оно „д-р“, ова „агентура“, којој је седиште у Лондону, стекла је многобројну клијентелу. Али од неког времена посао јој иде врло рђаво, пошто су универзитетске власти предузеле енергичне кораке против те злоупотребе „америчке докторске дипломе“.

У ову категорију долази и посредовање за ордене, титуле и изложбене медаље. „Централни Биро“ налази се у Падови, али има своје филијале у Букурешту, Напуљу, Ђенови, Паризу, Литиху и Пешти. У најновије време полицијске власти живо гоне варалице ове врсте.

Нема сумње да су читаоцима познате и „шпанске варалице“. Ма да су шпанске власти на тражење страних власти похапсиле велики број варалица, ипак их још има. У својим проналасцима су они просто генијални. Тако је ових дана послато из Мадрида у свет у огромној количини писмо ове садржине:

Мадрид, 27 XI 1900

Поштовани господине!

Пошто сам овде у притвору као политички кривац услед кубанског рата, питам вас поверљиво, да ли би ми ви хтели помоћи, да дигнем један чек?

Чек је у суми од франака 1,800 000 и исплаћује се доносиоцу на једној од највећих европских банака.

Ви би сте морали доћи овамо, да отплатите ствари, пошто је у једном куферу прикривен тај чек.

За ту услугу дају Вам трећи део те суме.

Чим добијем Ваше писмо, одмах ћу Вам све тачно писати а да бих могао Ваш одговор добити у тамницу, молим вас да моме поверенику, који стоји са мном у вези, упутите тачну депешу:

„Карлос Мира

Мадрид

плаца Сан Доминго 9.

Донеће Солан“.

Чим добијем ту депешу, све ћу Вам поверити и казаћу своје право име.

Ф. де С.

Молим Вас упутите што пре такву депешу, а не писмо, и место свог имена потпишите се само Солан.

Да ли су ови ловци уловили какву тичицу? Ми мислимо да јесу, пошто су многи људи ради да на брз и лак начин дођу до новаца.

Напоследку да споменемо енглеске варалачке банке, које су у свој програм унеле давање зајмова официрима и чиновницима. Ове банке имају по разним великим градовима своје агенте, који лондонском контоару шаљу листе лица. По тим листама банка упућује угледнијим чиновницима понуде за зајмове, понуде, у којима су услови тако повољни да се човек мора дивити. Такву је понуду ових дана добио један пештански војни капетан, и он је, као човек, коме је требало новаца, одмах писао банци. Није прошло ни 5—6 дана, а он је поред уговора, добио писмо, које овде доносимо са његовим заглављем:

Comptoir de banque internationale

Branches

Birmingham	Edinburg	Head offices
Manchester	Bristol	19 Harley ford
Newcastle on Tunc	Dublin	Streed
		S. E.

Лондон, 3 децембра 1900

Поштовани господине!

Наш агенат, госп. Бурне, послао нам је вашу молбу за зајам као и податке које сте му ви дали. Исти су нам потврђени са компетентне стране, те тако имамо част известити вас, да је банка готова, да вам позајми тражену суму од 1000 марака. Ова сума ће вам се с обзиром на ваш државни положај и на ваш потпис исплатити с 5% простим интересом, који ће се сваке године урачунавати на заостали капитал. Овде имате два уговора, од којих ћете изволети један како треба попунити и потписати и са 71·50 у готову новцу послати банчином бележнику Вилијаму де Валмор у Пајрбрајгту, Сиреј, Енглеска. Та сума је потребна за таксарину, коју плаћају странци по енглеским законима. Чим примимо документа, послаћемо вам чек од 1000 марака, који ћете моћи наплатити у бечкој банци или код неког банкера, кога вам ми одредимо. Очекујући ваш одговор, с одличним поштовањем

The General Manager
L. K. Mac Cornac m. p.

Али капетан је био у томе опрезан. Он се најпре обрати аустријском генералном консулату у Лондону с молбом, да га обавести о дотичној банци. И одговор је дошао после неколико дана. Аустријски консулат га је известио да таква банка у Лондону не постоји и да су полицији познате те варалице. Што је најзанимљивије, консулат напомиње, како против тих људи лондонска полиција не предузима ништа, пошто је по енглеским законима потребно, да оштећена страна дигне тужбу, те да полиција чини своје. Међу тим за такву тужбу треба доста новаца, а пошто је капетан иначе потребит човек, неће варалице ни тужити.

ЗЛОЧИН И КАЗНА

РОМАН Ф. М. ДОСТОЈЕВСКОГА

80

Беше у необичном узбуђењу и напрезаше се да устане. Напоследку, гласом страшним, храпавим, загушљивим и поцепаним стаде да пева, при свакој речи узвикиваше и задушивши се, и са неким очајним страхом:

У долини... Дагестана... у по врела... дана...

Са зрном у груд'ма!...

Ваше превасходство! намах заплаче кроз прекидано јаукање и обливена сузама. — Заштитите сироте! Сетите се пријатељства покојног Семјона Захарића!... Може се рећи и аристократског!... Х'а! стресе се она, осетивши се у један мах, и погледавши све оне у соби с неким страхом, али одмах позна Соњу. — Соња, Соња! рече она благо и умиљато, као да се зачудила што је види пред собом. — Соња, драга моја и ти си овде?

Придигоше је опет.

— Доста!... Време је!... Праштај, јаднице!... Кљусе је свршено!... Оронуло и свршило! викну очајно и омразно, па главом паде на узглавље.

Опет се занесе, али тај последњи занос не потраја дуго. Бледо-жуто испијено лице њено беше устурено, уста отворена, ноге се грчевито опружише. Она уздахну врло дубоко, и умре.

Соња паде на њен леш, обгрли је па тако и обамр приљубивши главу упалим грудима самртнице.

Пољечка припаде материнским ногама па их стаде љубити ридајући. Коља и Лења, још не схватајући шта се догодило, али слугећи нешто страшно, узеше се узајамно обема рукама за рамена, па гледајући се очи у очи, одједном заједно, отворивши уста и стадоше викати. Обоје су били још у костиму: једно с чалмом, друго с јермолком закићеном појевим пером.

И на који начин се онај „похвални лист“ нађе тек на постели, поред Катарине Ивановне? Био је ту, на јастуку. Раскољников га видео.

Он приђе прозору. К њему прискочи Лебезјатњиков.

— Умрла! рече Лебезјатњиков.

— Родјоне Романовићу, имам да вам кажем две речи, потребне, приступи Свидригајлов.

Лебезјатњиков се одмах уклони и деликатно се смири и уђута. Свидригајлов одведе зачуђена Раскољникова још дубље у кут.

— Сав тај посао, то јест сахрану и остало ја узимам на се. Знате кад би били новци, а ја сам вам већ казао, да их имам залишних. То двоје тичића и ту Пољечку ја ћу сместити у каква сиротињски завод побоље, и на свако ћу положити по хишаду и пет стотина рубаља капитала до пунолества, те да би Софија Семјоновна била сасвим безбрижна. А и њу ћу извући из глиба, јер је добра девојка, је л'те тако? Еле, саопштите Авдоњи Романовној, да сам њених десет хиљада ето тако употребио.

— Какве су вас намере навеле да будете тако добротини? запита Раскољников.

— И-их! Неповерљиви човече! насмеја се Свидригајлов. — Та не рекох ли вам, да су ми ти новци залишни. Е, па, просто, из човечности је, а не допуштате, а? Та она (покаже прстом на покојницу) није била „ваш“, некаква старица зеленашица? Па, сагласите се, е, „да ли да Лужин одиста живи и да чини пакости, или да она умре?“ И, да ја не помогнем, то „Пољечка на пример, пошла би истим путем...“

То рече некако *подругљивим*, веселим начином човека ницова, не спуштајући ока са Раскољникова. Раскољников пребледе и охладни чувши своје сопствене речи Соњи упућене. Брзо се одмаче и необично погледа Свидригајлова.

— Откуда... ви знате? прошапуће он једва дишући.

— Па ето, ја сам тамо, иза зида, код Мадам Реслих. Овде је Капернаумов, а тамо мадам Реслих, давнашња и одана пријатељица. Сусед сам.

— Ви?

— Ја, настави Свидригајлов, клатећи се од смеха, — и могу вас часно уверити, драги Родјоне Романовићу, да сте ме зачудо заинтересовали. Јесам ли ја вама казао, да ћемо се ми приближити, — ето, тако је и било. И видите, како сам ја човек погодан. Видите, да се поред мене још може живети...

ДЕО ШЕСТИ

I.

За Раскољникова настаде доба необично: као да се пред њим намах замаглило, и да га је та магла и тама ставила у неизлечну и тешку осаму. Сећајући се, много доцније, тога доба, он се досећао да му је свест понекад као помркнула, и да је тако трајало, с неким прекидима, сасвим до крајне катастрофе. Он је био истински уверен, да се у многоме чему тада варао, на пример у времену неких догађаја. Бар, сећајући се на последак, и напрежући се да себи објасни своја сећања, он је много шта сазнао о себи самом, руковођен доказима, и знањем, које је од других добио. На пример један догађај мешао се с другим, други је сматрао као последицу догађаја, који је постојао само у његову уображењу. Временом овлада њиме болесно-мученичка бојазан, која се претварала и у панички страх. Али се он сећао и то, да је било минута, па и часова, можда и дана, пуних апатија, која би њиме овладала, као насупрот дотадашњем страху, — апатије, сличне болесно-равнодушном стању неких самртника. Уопште пак, тих последњих дана он се и сам пастио да некако умакне од јасне и потпуне свести свога положаја; неки свакидашњи факти, који су тражили neodложеног разјашњења, особито су га теретили; али како је рад био да се ослободи и уклони од других брига, које заборавити значило је, уосталом, опасност од потпуне и неизбежне пропасти у његову положају.

Особито плашио га Свидригајлов: могло би се рећи, да се некако баш и зауставио на Свидригајлову. Откако му је Свидригајлов рекао оне за њ сувише опасне и сувише јасне речи, у стану Соњину, о смрти Катарине Ивановне, као да се обичан тон његових мисли сруши. Али ма да је тај нови факт необично узнемиривао Раскољникова, он се некако није журно

да се о ствари објасни. Временом, нашавши се ненадно негде у ком удаљеном и усамљеном делу града, у каквој жалосној крчми, сам, за столом, у размишљању, и једва опомињући се како је доспео ту, он би се намах сетио Свидригајлова: он би намах сувише јасно и узнемирено осетио. да би требало, што може пре, да се споразуме с тим човеком, и што је могућно свршити одсудно. Једанпут се нашао иза градског ђерма, и уобразио је да ту чека Свидригајлова, и да су ту одредили састанак. Други пут се пробудио пред зору негде на земљи, у шевару, и готово не схваташе, како је ту доспео. У осталом, за та два-три дана после смрти Катарине Ивановне срео се већ два пут са Свидригајловом, готово увек у стану Соњину, камо је долазио некако без циља, али свагда тек на тренутак. Добаце једно другом неколико речи, и никако не проговорише о главној тачки, као да је међу њима само собом углављено, да о том ћуте за време. Тело Катарине Ивановне беше још на одру. Свидригајлов се старао о сахрани, и био је у послу. И Соња је била веома заузета послом. На потоњем сусрету Свидригајлов објасни Раскољникову, да је о деци Катарининој некако испословао, и то добро испословао; да је он, услед неких веза и познанства, нашао такве личности, помоћу којих се могло сва три сирочета одмах сместити у заводу за њих врло пригодном; да су и новци на њих уложени такође много припомогли, јер је много лакше обезбрижити сироте с имањем него ли убоге. Рече нешто и о Соњи, обећа доћи ма како ових дана и сам ка Раскољникову, и напомену да би „желео посаветовати се, да би врло потребно било проразговарати, да има такве ствари...“ Тај се разговор водио у малом ходнику, на степеницама. Свидригајлов гледаше Раскољникова право у очи, нетренимице, па, на једном, поћутав и спутивши глас, упита:

— А шта је с вама, Родјоне Романовићу, као да нисте овај исти? Одиста! Слушате и гледате, а овамо као да не разумевате. Охрабрите се. Делате да поразговарамо, жао ми је само, што имам много посла, и свога и туђега... Ех, Родјоне Романовићу, дода намах, — свима треба ваздуха, ваздуха... Пре свега!

(Наставиће се).

Т Р А Ж И С Е

У атару општине Ђупријске, ухаћена је мангуп кобила длаке затворено доратасте, матора 7 година и у једно око ћорара. Начелство окр. моравског актом Бр. 16347 моли полицијске власти да сајбију потраже и по проналаску га упуте да се с доказима о својини пријаве. УБр. 31919.

ОКРЕТЕ СЕ ПАЖЊА.

Г. Евгенију Балтићу, марвеном лекару из Ниша 5. ов. месеца нестала је из штале I коњичког пука „Обилић“ кобила длаке доратасте, на леђима има две белеге од убоја, висока 153 с.метара, матора 4 године, репа одсеченог и добро урањена. Начелство окр. нишког моли полиц. власти, да га о проналаску известе с позивом на Бр. 31507. УБр. 31917.

П О Т Е Р А

Крсман Брунниковић, из Грдовића, који је пресудом ужичког првостепеног суда Бр. 24822 од 1889 године, осуђен па четири месеца затвора, отумарао је, те се над њим ни до данас није могла извршити пресуда по кривичној части. Начелство окр. ужичког актом Бр. 18901 моли све полицијске власти, да именованог потраже и нађена му стражарно спроведу. Крсману је 26 година, омален, риђ, бркова малих, брија се, на једној му је нози ишчашен зглавак више стопале, услед чега рамље. УБр. 31927.

Непознати лопови, ноћу између 17 и 18 извршили су крађу ствари Петру Кочићу из Вел. Војловца и том приликом однели: 2 пуна сандука девојачких дарова, 1 покровач велики, две козињаве и две струнене вреће, две гуње, једне бисаге и друге ствари. Начелство окр. врањског актом Бр. 21895 извештава о овоме све полицијске власти и моли их,

да за крадљивцима и покрађом предузму трагање, па по проналаску поступе по закону. УБр. 31918.

Три крмаче и једног вепра, непознати лопови украли су Ђурђу Љубисављевићу из Бегалице 14 овог месеца па побегли незнано куда. Свиње су маторе по две године и мршаве. Начелник ср. грочанског актом Бр. 10841 моли полицијске власти да за покрађом трагају и по закону поступе УБр. 31791.

Ружица Лазаревић, удова, снајдерка и Милан Марковић, кафетија у јануару месецу ове године поднели су једном београдском заводу меницу, за коју је утврђено да је фалсификована. Ружица и Милан отумарали су некуда, па зато Управа града Београда расписује тражење и моли да се о проналаску известе с позивом на Бр. 31633.

Непознати лопови ноћу између 22 и 23 новембра о. г. украли су Миловану Видојковићу из Богдинца (среза бањског) пет комада свиња; једна је длаке црне, лисаста, друга суре; трећа беле; и два вепра длаке беле, сви матори по годину дана и по. Начелство округа нишког актом бр. 31507 моли полицијске власти да за покрађом и лоповима трагају и по закону поступе. УБр. 31917.

Вујици Урошевићу из Парцана непознати лопов ноћу између 18 и 19 тек. мес. украо је кобилу матору 4 године длаке кулапасте, гриве врране, репа врраног, непотковану, високу 1'45 мет. Начелник ср. космајског моли полицијске власти да предузму трагање и са крадљивцем и покрађом поступе по закону, а њега известе с позивом на бр. 19558. УБр. 31804.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

На задатак у 49 бр. правилно су одговорили ови општ. писари:

Милорад А. Златојевић, писар општ. коларевеке.

Радисав М. Ђорђевић, писар општ. сибничке

Живојин В. Јовановић, писар општ. тавничке.

Јездимир М. Обрадовић, рачун. општ. плешке.

Мита Обрадовић, писар општ. плешке.

Петар С. Стефановић, писар општ. вел. грабовичке

који су се изјаснили да је пресуда општ. суда неправилна, јер је израђена пре но што је спор тачно извиђен, а требало је узети у оцену одбрану туженога, и стицај околности под којима је дуг од стране уступитеља на пријемника прешао, а поглавито и ону околност, да ли се он могао наплатити или је навлаш то учинио да заштити своју ташту, а да њеног повериоца, овде уступитеља општети.

Г. Ђорђу М. Ђорђевићу, писару општине пударачке. На ваше питање могу ли се кривични трошкови наплатити из имања задругарског, ако је задруга између оца и синова, па овај то не одобрава, одговарамо вам да могу са погледом на § 517 грађ. закона, јер мушка деца у задрузи после навршене 15 године имају права на принову и припаод од целокупног имања и према томе ово је њихова својина, из које власт са лупим правом може наплаћивати све кривичне трошкове, које носи судска пресуда.

Љ. В. порезнику. На вашу карту даћемо одговор доцније. Овом приликом Вам напомињемо, да је ово уверење општинско где се ни у ком случају не може наплаћивати већа такса од 2 динара. Да смо могли са листом због овога празника стићи, ми би се опширније објаснили, а догле се стрните. Поздрав.

Радосаву Т. Радивојевићу, писару општине ракиначке. На Ваше питање, односно примене казне затвора за родитеље, који су кажњени новчаном казном за недолазак њихове деце у школу, одговоримо вам у идућем месецу.

Миладин А. Ђорђевић, рачун. општ. златарске и Павле Ј. Батављевић деловођа општ. грбичке, правилно су одговорили на задатак у бр. 42., њихова имена нису била изнета у своје време, јер је одговор стигао, кад је лист био у штампи. Накнадно их износимо тим пре, што су вредни и марљиви и што доказују да се интересују за своје послове.

По божићним празницима остао је само један радан дан за слагање нашега листа, с тога је овај број на пола табака. — Уз овај број шаћемо претплатницима и садржај за ову 1900 годину.

Први број „Полицијског Гласника“ у идућој години изаћи ће 18 јануара. Догле је потребно уредништву да уреди своје нове књиге за 1901 г. Од овога ће се одступити у случају хитне потребе.